

La Ven Jove

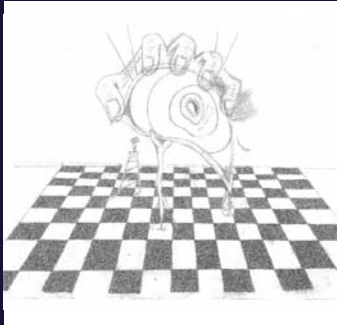
Revista de l'Institut Campclar

Número 24

Gener de 2011

Arriba el llibre digital i l'ordinador portàtil a les aules!

(Sara Pastor)

La Ven Jove

Revista de l'Institut Campclar

EDITA

Departament de Llengua
Catalana i Literatura

DIRECCIÓ

Jordi Tiñena

REDACCIÓ

Boutaina El Alaoui
Rodrigo Espinoza
Jhonnié Mendes
Juan Fran Moreno

laveujove@hotmail.com
<http://usuaris.tinet.cat/veujove>

COL·LABOREN

Anna Casamitjana
Montserrat Esporrín
Joel García
Elena Gracia
Carmelo Moya
Cinta Panisello
Encarna Planells
Laura Plaza
M. José Ripoll
Teresa Sánchez
Andrea Vargas

Impressió: Institut Campclar

*Samarretes de l'Institut, dissenyades pels alumnes per recollir diners per al viatge de fi de curs de batxillerat.
De l'IB Campclar a l'IES Campclar.*

SUMARI

LA NOTÍCIA

Programa 1X1. Arriba el llibre digital i el portàtil a les aules
Pgs. 3

REPORTATGE

Temps de calçotada
Pg. 6

REPORTATGE

Museus per descobrir: La Necròpolis Paleocristiana de Tarragona
Pg. 7

LES FESTES DE SANTA TECLA

Els balls del seguici
Pgs. 8

LA MÚSICA DE LA FESTA

L'Amparito Roca
Pg. 9

ENTREVISTA

Parlem amb Manuel Àngel Molina
Pg. 10

ALTRES FESTES D'ARREU

L'Eid al-Fitr
Pg. 12

SORTIM

Pg. 13

MÚSICA

El concert de Nadal
Pg. 15

ALTRES NOTÍCIES

Remodelació del c. Riu Segre i Renovació del Consell Escolar
Pg. 16

25 ANYS DE L'HEMEROTECA

Pg. 17

EL TEMA

Estan satisfets amb el seu cos els nostres estudiants?
Pg. 18

LA CONTRA

Què fan els nostres exalumnes. Josep Maria Farrús
Pg. 20

Programa Educat 1X1. Arriba el llibre digital

Ja disposem dels ordinadors portàtils a les nostres aules, la majoria dels alumnes de 1r i 2n de l'ESO l'han adquirit. Hi ha molta novetat en el sistema d'ensenyament per l'ús dels llibres digitals i tots, professors i alumnes, estem en ple període d'adaptació i d'aprenentatge.

Els docents que impartim classes en aquests grups hem d'afrontar diàriament problemes. Res no funciona de forma òptima: ni les instal·lacions, ni Internet, ni l'editorial que subministra els materials. Les editorials han anat de pressa per poder tenir-ho tot enllestit, però encara hi ha funcions que no estan disponibles, esperem que ho estiguin aviat. Quan l'editorial ho posi tot en funcionament anirà millor i serà llavors quan podrem treballar de manera més efectiva, esperem que no trigui gaire temps. Per ara, com que no té totes les prestacions activades, estem obligats a disposar d'un pla B per poder impartir els continguts de les diferents matèries. És d'esperar que tot es vagi solucionant.

Malgrat el que s'ha dit, no podem oblidar l'aspecte positiu d'aquesta eina complementària i imprescindible en l'actualitat. D'entrada, cal constatar l'excel·lent acollida que ha tingut en tot

l'alumnat. Aquest entusiasme és molt favorable, sempre que l'ordinador no es converteixi en una "joguina". Si s'utilitza correctament, l'estudiant pot ampliar els seus coneixements de forma autodidacta, per tant, aquells que són responsables i treballadors poden beneficiar-se molt del seu ús. També el docent té més possibilitats d'adaptar els continguts als diferents nivells. Els educadors i els pares tenim la tasca de col·laborar conjuntament per orientar i ajudar l'alumne perquè l'usi convenientment, una cosa que no és fàcil d'aconseguir, ja que l'escolar es troba amb tantes possibilitats de tot tipus, inclòs l'entreteniment, que corre el risc de dispersar la seva atenció, amb la consegüent pèrdua de temps, en realitzar activitats que no l'ajudin a aconseguir els objectius. Tampoc podem oblidar que, si bé el llibre digital arriba molt més lluny que el llibre de paper, aquest no pot ser exclusiu i, per descomptat, no podem deixar d'usar diàriament llibres de lectura, quaderns, etc. És a dir, no es tracta de triar entre el portàtil i la resta.

Possiblement hem passat ja els pitjors moments, les primeres setmanes, ara ens tocarà revisar, valorar, modificar i polir tot el que creguem necessari per poder obtenir el major rendiment possible d'aquesta aprofitable eina del present i del futur.

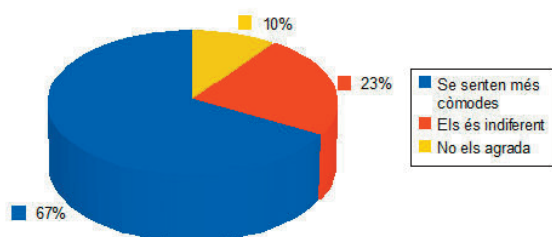
Elena Gracia i Cinta Panisello

QUÈ EN PENSEN ELS ALUMNES?

Per saber-ho hem enquestat 130 estudiants de 1r i 2n d'ESO (un 57% dels que segueixen el programa) i els hem fet vuit preguntes. Aquest són els resultats.

Tot i que se senten còmodes amb el treball amb ordinador

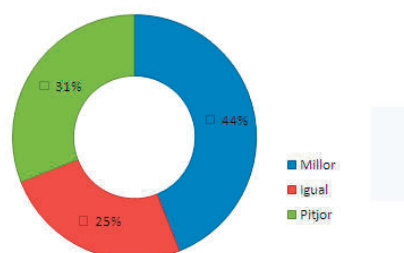
Grau de comoditat amb les noves tecnologies

no mostren cap fal·lera especial per fer-lo anar per estudiar a classe en lloc d'utilitzar els llibres, com fins ara. El 44% el prefereix, és cert, però al 25% li és igual i un sorprenent 31% prefereixen els llibres.

Millor l'ordinador que els llibres?

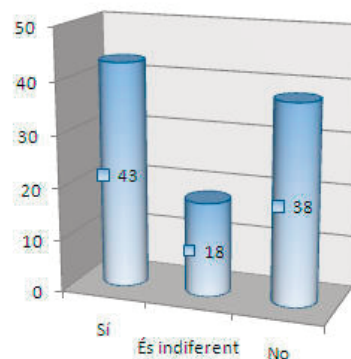

I ben coherentment, són molts els que manifesten el seu desig d'utilitzar també els llibres tradicionals de text en algunes assignatures.

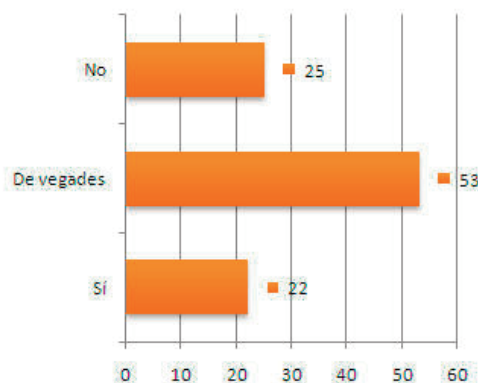
El que la majoria té clar és que la pantalla és molt petita i no ajuda: són un 54% davant del 21% que es

Volen utilitzar també llibre de text

Es distreuen mentre treballen?

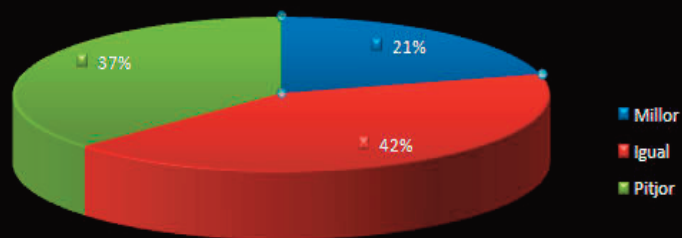
mostra indiferent i del 25% que la troba adequada. Preguntats per si es distreuen mirant altres pàgines d'Internet mentre treballen, no dubten: un 75% ho admeten sense embuts, en proporcions diverses, i només un 25% assegura que no ho fa mai.

I mentre un 21% tenen la impressió que ara hi ha menys soroll a l'aula gràcies a l'ús de l'ordinador i es pot treballar millor, el 43% pensa que, fet i fet, hi ha el mateix i un 35% creu que, soroll al marge, en realitat es treballa menys.

Això sí, el 92% declara que utilitza l'ordinador fora de l'institut en activitats que no tenen a veure amb la feina escolar. Per acabar, els hem preguntat si creuen que l'ús de l'ordinador i el llibre digital els ajudarà a treure millors resultats acadèmics i sorprenentment un 37% ha afirmat que seran pitjors. O potser no tan sorprenent tenint en compte que un 35% pensa que es treballa menys i el 75% admet que es distreu navegant per Internet.

Creuen que tindran millors resultats?

ERL PROGRAMA EDUCAT 1x1 EN XIFRES

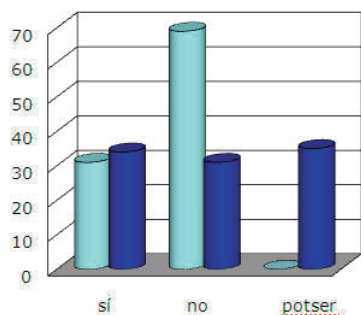
La seva implementació a l'Institut ha suposat una inversió de diner públic de 96.942 € (14.100 € dels ordinadors per al centre, 40.800 € per als dels alumnes i 42.042 € de la instal·lació de la xarxa: Pis-sarres digitals interactives, projectors i kit de so). Hi participen 227 alumnes de 1r. i 2n. d'ESO.

Rodrigo Espinoza

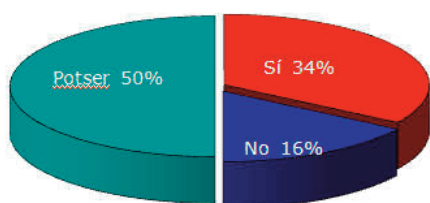
QUÈ EN DIUEN ELS PARES?

Per saber-ho hem enquestat 77 famílies, que representen aproximadament el 34% del total possible i els hem fet 11 preguntes. Aquests són els resultats.

■ Treballa més? ■ Es distreu més?

Creu que tindrà una formació millor

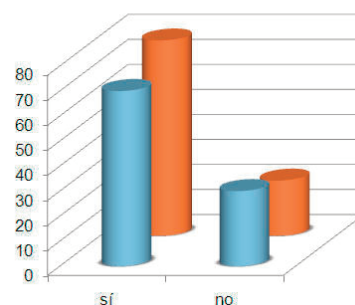

A la vista dels resultats, de moment, sembla que la majoria dels enquestats s'ho miren sense massa entusiasme: només un 31% creu que els seus fills treballen més ara amb el portàtil que abans i un percentatge igual pensa que no es distreuen més. I, sobretot, només un 34% pensa que milloraran els seus resultats davant d'un 15% que creu que no, mentre un 50% té dubtes.

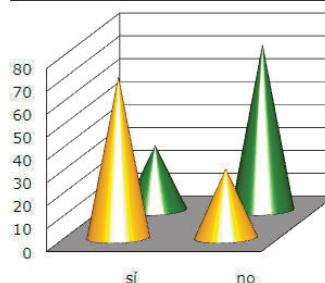
Són majoria, però, els que es mostren satisfets amb el model escollit (un 70%) tot i afirmar que a casa utilitzen un ordinador més gran (78%). També són majoria, un 60%, els que afirmen que controlen les pàgines que visiten els seus fills i els que diuen que passen massa

temps davant de l'ordinador (70%). En l'aspecte econòmic, el 88% pensa que és més econòmic que els llibres, i un 60% troba suficient l'ajuda de la Generalitat. I un 81% considera que ha estat ben informat.

■ D'acord amb el model de portàtil
■ Utilitza a casa un altre ordinador

■ Passa massa temps davant de la pantalla?
■ Ha notat canvi d'hàbits?

1x1=1

Es miri pel costat que es miri $1 \times 1 = 1$, això ja ens ho van ensenyar a tots fa temps. I apreníem, amb ordinadors o sense, apreníem. Nosaltres, quan fèiem els deures o els treballs no podíem fer copy&paste's, però no ens enganyem, que també els fèiem, encara que fossin transcripcions de la informació fetes amb més o menys gràcia de llargs textos escrits sobre un paper. Però la realitat ha canviat: la informació és a l'abast de tothom, les cartes ja no s'escriuen a mà. Avui no podem pretendre ensenyar a cercar la informació a les enciclopèdies, és absurd. La informació la trobem als ordinadors i algú ha d'ensenyar a les generacions futures com desenvolupar-se en el món que s'han trobat.

El Departament d'Ensenyament volia implantar el projecte 1x1 tant sí com no. Calia sumar opinions constructives per totes bandes i restar possibles problemes que es trobarien durant el procés d'implantació abans d'aplicar-lo, però ens vam trobar que s'havia de fer ràpid per tal que el procés, en lloc d'educatiu fos la medalla d'una legislatura... No ens enganyem: ni els professors estàvem prou formats pel que ens venia a sobre, ni les editorials preparades per assumir-ho, per no detallar tots els múltiples petits i grans requeriments tècnics i de seguretat que també s'havien de tenir en compte.... Però ara ja no podem fer-hi gran cosa, no hi ha volta de full. I està a les nostres mans escollir treure'n o no la part més positiva.

Tenim les aules plenes d'ordinadors i l'experiència fins avui a mi em dona diferents resultats segons el grup-classe que utilitza els ordinadors i també segons els recursos que utilitzem, ja sigui l'Entorn Virtual d'Aprenentatge de l'editorial, el nostre campus virtual o l'ús d'un bloc d'aula.

Amb els alumnes de 1r l'invent no acaba de funcionar perquè la temptació per distreure's del que és educatiu i fer coses amb l'ordinador que no es corresponen al que s'ha de fer a classe és encara molt gran, perquè l'editorial que ens proporciona la plataforma de treball no està realment operativa com hauria i perquè els problemes tècnics encara no s'han acabat. Però, amb tot, sí, que $1 \times 1 = 1$, i per tant, si 1 és l'alumne (si 1 és l'alumna), amb ordinador integrat a l'aula o sense, els i les alumnes seguiran sent alumnes... i nosaltres haurem de fer el millor que puguem perquè en sortir d'aquí tinguin una formació més digna.

Anna Casamitjana

Temps de calçotada

Els calçots són una varietat de cebes tendres, cebes poc bulboses i més suaus, que es fan calçant-les amb terra a mesura que creixen.

Hi ha diverses versions de l'origen del calçot, però la més coneguda és la que atribueix a en Xat de Benaiges, un camperol que va viure a Valls a la fi del segle XIX, la invenció d'aquest cultiu. En Xat de Benaiges va posar un parell de brots de cebes al foc i va descobrir per atzar un plat que a la primèria del segle XX ja havia esdevingut habitual en moltes llars de Valls.

La ceba, en general, és una planta amb contingut de vitamines i minerals molt ampli. Se li atribueixen propietats tonificants, diürètiques, digestives i afrodisíacues. En el cas del calçot s'ha comprovat que té un contingut interessant en compostos anticancerígens.

El procés de cultiu d'aquest producte té dues fases diferenciades. La primera fase és l'obtenció del bulb que es fa a partir de la sembra de llavor a final d'any, es trasplanten les cebetes a l'entrada de primavera i s'arrenca el bulb a l'estiu.

La segona fase és l'obtenció del calçot a partir de les cebes. La plantació de les cebes es fa durant la segona quinzena del mes de setembre. Abans de plantar-la cal tallar-li la part superior per tal que els calçots creixin més espaiats. A mesura que els brots de la ceba van sortint, s'han de calçar, és a dir colgar el brot amb substrat per tal que quedi més blanquejat.

La calçotada és la manera més tradicional de menjar els calçots, amb fortes connotacions de festa i trobada. A Valls, la ciutat d'on és originària la calçotada, se celebra a finals de gener. Les calçotades se solen fer des de finals de l'hivern fins al març o principis d'abril, segons la temporada.

El primer plat del menú típic de calçotada són els calçots (normalment entre 10 i 20 per persona), servits en teules per mantenir-ne la temperatura, amb la salsa típica que els acompanya, la salvitxada o bé el romesco. Després se sol menjar carn a la brasa amb torrades, acompanyada de vi negre o cava. Com que els calçots se serveixen tal com surten de la graella i cal pelar-los i sucarr-los a la salsa, és habitual posar-se un pitet per no tacar-se.

LA SALVITXADA

La salvitxada, o salsa de calçots, és la salsa típica que acompanya els calçots. És una varietat de la salsa romesco i mentre el romesco tradicional es pren generalment amb el xató, els calçots se suquen a la salvitxada.

Entre els seus ingredients s'hi compten l'ametlla torrada, el tomàquet vermell escalivat, la nyora, l'all escalivat, l'oli d'oliva, el vinagre, la sal, el julivert i opcionalment altres productes tradicionals del camp, de caràcter espessant, aromatitzant o substitutiu, com pa torrat, all cru, avellana torrada, etc. que acaben de configurar la fórmula particular i sovint secreta de cada cuiner.

Juan Fran Moreno

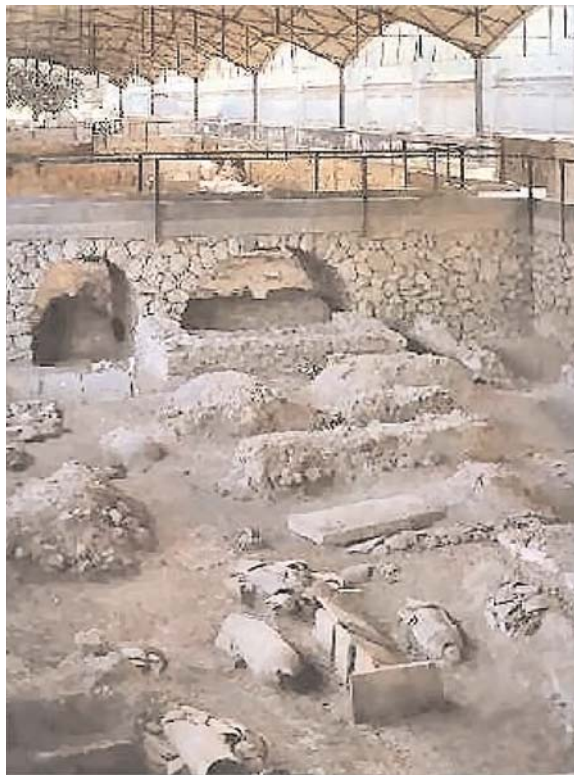
MUSEUS PER DESCOBRIR

Necròpolis Paleocristiana (Ramón y Cajal s/n)

<http://www.mnat.es/cat/mnat/necr/index.html>

La necròpolis va ser el lloc d'enterrament utilitzat per la ciutat des de l'època romana fins al segle VII.

Entre 1923 i 1933 unes excavacions arqueològiques van descobrir l'emplaçament d'un important cementiri paleocristià. Aquesta necròpolis va ser utilitzada des de l'època de la dominació romana fins al segle VII. S'han trobat diferents tipus d'enterraments, pagans i cristians, com sarcòfags, tombes d'àmfora, etc. La major part d'aquestes troballes es poden contemplar al Museu Arqueològic de Tarragona.

És del segle III dC i s'ubica fora del nucli urbà, prop del riu Francolí. És el cementiri paleocristià més important de la Mediterrània Occidental.

El cementiri de Tàrraco va sorgir al voltant d'una basílica martirial dedicada a Sant Fructuós i als seus 2 diaques. La basílica documentada constava de tres naus i capçalera amb absis exterior. Posteriorment s'hi afegiren algunes cambres funeràries i un baptisteri. Les restes d'aquesta basílica van desaparèixer per deixar pas a la construcció de la Fàbrica de Tabacs de Tarragona durant la primera meitat del segle XX.

La tipologia dels sepulcres és molt variada i va des dels enterraments simples amb àmfora o teula (tegulae) fins als mausoleus, passant per una gran diversitat de sarcòfags, uns quants de procedència nord-africana, o en taüts de fusta. Una peça que cal significar és la nina d'Ivori, datada del segle IV dC, que va aparèixer dins d'un sarcòfag amb les despulles d'una nena d'uns sis anys. Medeix 23 cm. i és articulada per les espatlla, colzes, malucs i genolls. Tot plegat permet endins-se en l'essència de la societat cristiana de Tàrraco.

Actualment, el Museu de la Necròpolis Paleocristiana està tancat, però es pot visitar la seva exposició permanent: *El Món de la Mort*, amb una mostra de les peces més representatives.

L'entrada s'efectua des de l'Av. Ramón y Cajal, s / n (al costat del Centre comercial "Parc Central")

Horaris: Des de juny a setembre, de 10.00 a 13.30 h. i de 16.00 a 20.00 h. L'octubre, de 9.30 a 13.30 h. i de 15.00 a 18.00 h. Del 1 de novembre al 28 de febrer, de 9.30 a 13.30 h. i de 15.00 a 17.30 h. Del 1 de març al 31 de maig, de 9.30 a 13.30 h. i de 15.00 a 18.00 h.

Boutaina El Alaoui

Les Festes de Santa Tecla

És segur que coneixem el bestiar i altres elements de la festa, però coneixem els **balls** del seguici?

EL SEGUICI POPULAR

El seguici popular és un dels elements més importants de la festa de Santa Tecla. En aquest seguici actuen un conjunt de balls i danses, entremesos, bèsties i representacions al·legòriques, a això es du a terme desde el segle XIV. I gràcies això el seguici de Tarragona és un dels més important dels països catalans.

BALL DE GITANES

Desde el 1577 fins al 1877 té una gran continuïtat. Va ser recuperat al 1895 per l'Esbart dansaire de Tarragona.

La indumentària: els homes, pantalons i camisa blanques, faldellí grana, cintes als genolls i mocador, i les dones vestits llargs. Els estris són pals, castanyoles i per al gitano major fuet. La iconografia fa homenatge a les cerimònies per espantar els mals esperits. La música la fan el Grup de Gralles.

BALL DE VALENCIANS

S'executa des de mitjans del segle XIX i va ser recuperat al 1997 per l'Esbat de Santa Tecla.

La indumentaria és camisa blanca, armilla verda, pantaló de mitja cama, i faldellí negre, picarols a les cames i barretina. Porten també un mocador blanc i castanyoles i la seva iconografia prové del País Valencià i prefigura els castells actuals.

La música és de cobla entera (flaviol, sac de gemecs, tamborí, tarota i violí).

BALL DELS COSSIS

Abans era anomenat Cossis Prim i era ballat pel gremi dels corders i va existir desde el 1403 fins al 1804. Va ser recuperat al 2004 i és integrat a L'Esbart Dansaire.

La seva indumentaria és pantaló blanc, camisa blanca, sobrefaldilla i armilla blau marí, polaines color sorra amb cascavells, mocador blau marí, i cossi color sorra. Espardenyes amb betes blaves i faixa de color beix.

Juan Fran Moreno

L'Amparito Roca

Amparito Roca és el nom d'un pasdoble compost el 1925 pel músic i compositor barceloní Jaume Teixidor (1884-1957). Va donar-li el nom d'una de les seves alumnes de piano (Amparo Roca, 1912-1993) que era molt amiga de la seva filla, Maria Teixidor. Es va estrenar el setembre de 1925 al teatre El Segle de Carlet. És, probablement, un dels pasdobles més coneguts a Espanya i al món.

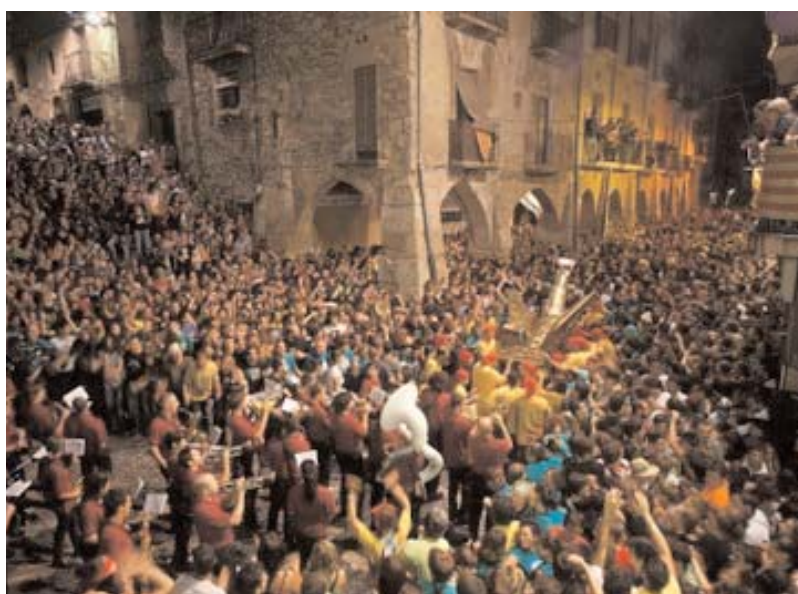
Tant a les Festes de Santa Tecla de Tarragona, com a la Festa Major de Montblanc o al Carnaval de Vilanova, l'Amparito Roca és una de les peces més emblemàtiques d'aquestes celebracions. És la protagonista musical, per exemple, de la multitudinària Baixada del Seguici en el cas de Tarragona o de la ballada dels Gegants en el cas de Montblanc. Al Carnaval de Vilanova, la peça es toca durant tot el matí de diumenge al carrer i com a ball després de la guerra de caramels.

Jaume Teixidor Dalmau (Barcelona 1884-Barakaldo 1957) va ser un músic, director i compositor català. Va cursar estudis de música i durant uns anys va treballar per l'exèrcit com a músic. Després de deixar l'exèrcit el 1924, anà a dirigir la banda de Carlet, on va residir només un parell d'anys. Després va traslladar-se a Manises i, finalment, passà a dirigir la banda municipal de Barakaldo des de finals dels anys 20 fins al final de la seva vida.

La seva composició més coneguda és probablement el pasdoble Amparito Roca.

Instruments que intervenen: flauta, oboè, trompa, tuba, clarinet, trompeta, bombardí, trombó, tambor.

Aquest pasdoble és l'himne popular de les Festes de Santa Tecla, patrona de la ciutat de Tarragona, que se celebren cada any el dia 23 de Setembre. I de fet obren la festa popular a la Plaça de la Font. En la nit del 21 al 22 de setembre durant la celebració de la Baixada de l'Àliga és tocat, cantat i victorejat pels tarragonins durant diverses hores sense parar.

Jhonnifer Mendes

PARLEM AMB MANUEL ÁNGEL MOLINA

Un geòleg i advocat posat a professor.

Llicenciat en Ciències Geològiques i en Dret, fa 25 anys que és a l'Institut

Què i on vas estudiar?

Deixa'm dir abans que vaig néixer en un poble de la província de Còrdova anomenat Peñarroya Pueblonuevo del Terrible. Peñarroya és el nucli antic del poble. Pueblonuevo es va afegir a Peñarroya a la fi del segle XIX com a conseqüència de l'explotació dels jaciments de carbó que va descobrir casualment, segons explica la llegenda, un gos mastí de nom Terrible que acompanyava un pastor de la zona. Excepte un parèntesi de dos anys de batxillerat, que vaig cursar al Col·legi La Salle, a Còrdova, tots els meus estudis fins a COU discorren a l'Institut d'Ensenyament Mitjà del meu poble. El primer de carrera, selectiu de Ciències, el vaig fer a la Facultat de Veterinària de Còrdova i finalment vaig acabar la

Llicenciatura en Ciències Geològiques a la Universitat de Granada.

Quin any vas començar a exercir de professor?

Després d'acabar la Llicenciatura, vaig haver de fer la mili, que llavors era obligatòria. Les milícies universitàries em van mantenir ocupat entre els anys 1977 i 1979. Al juliol de 1979 vaig guanyar a Sevilla les oposicions com a professor agregat de batxillerat. Després de passar per les diferents denominacions que el sistema educatiu ens ha adjudicat, en l'actualitat crec que la meva situació administrativa és la de catedràtic de Ciències Naturals. Vaig començar a treballar amb 24 anys, com a professor agregat de batxillerat en el curs 79-80 a l'Institut del meu poble, a Còrdova.

Des de quin any estàs a l'Institut Campclar?

Abans de conèixer Catalunya em vaig enamorar i em vaig casar amb una catalana; aquesta és la raó per la qual en el curs 1985-86 em vaig traslladar des de Peñarroya fins a Campclar. I aquí segueixo des de llavors. Crec que aquest any són les meves noces de plata amb aquest Centre.

Quines assignatures imparteixes actualment?

En aquest curs faig un ampli ventall de matèries: Matèria optativa de 3r. d'ESO: Ciència sobre rodes, Biologia i Geologia de 4t. d'ESO, Ciències per al món

contemporani de 1r de Bat., Geologia de 1r de Bat., Biologia Humana de 2n de Bat. i Biologia de 2n de Bat.

Si no haguessis sigut professor que hauries volgut ser?

Doncs no en tinc ni idea. En realitat jo no vaig estudiar Geològiques per fer classe. Els meus estudis tenien i tenen camp professional en múltiples activitats, una d'elles és la docència, així que em vaig presentar a les oposicions com una opció més. Va resultar bé i aquí segueixo.

Quines creus que són les qualitats que s'han de tenir per ser un bon professor?

Per ensenyar una matèria crec que en primer lloc has de tenir sòlids coneixements sobre ella. I en segon lloc, tenir la paciència i la imaginació necessàries per transmetre'ls als que volen aprendre.

Quina creus que és l'assignatura més important?

Si això fos un test per seleccionar personal, pensaria que aquesta és la pregunta trampa. Sincerament crec que hi ha dues assignatures importantíssimes. Una és aquella que més t'ajuda a iniciar-te al teu futur món laboral i l'altra és aquella que més t'ajuda a ser una bona persona i a ser feliç. No crec que aquestes assignatures tinguin un nom concret.

Què trobes millor, l'ensenyança d'ara o la de fa anys, EGB i BUP?

A priori, podria pensar que és una pregunta difícil de contestar objectivament. Jo crec, però, que no és així, considerant els objectius que la societat busca en l'ensenyament preuniversitari. Compara un alumne de l'antic vuitè d'EGB amb un de l'actual 2n. d'ESO i un alumne de 2n. de Bat actual amb un de l'antic COU. Per a mi les diferències són abismals a favor de l'antic sistema en tots els sentits, però d'això no només és responsable el sistema educatiu. Els centres educatius no poden ni han de ser mai substituïts de l'educació familiar i avui dia, des del meu punt de vista, existeix una crisi de valors fomentada sobretot per alguns mitjans de comunicació nefastos per a l'educació dels joves.

Quan, on i per què vas estudiar dret?

Amb algun any sabàtic pel mig i a poc a poc, vaig estudiar Dret a la UNED des de 1995 fins a 2003. No hi ha una motivació concreta. Vaig començar sense molt convenciment i em va ser atraient a mesura que progressava. Vaig prendre un ritme que no m'amoïnava i vaig anar aprenent coses molt interessants. Un dia em vaig pensar que tal com s'havia posat l'ensenyament, l'exercici professional del Dret podria permetre'm abandonar un sistema educatiu amb el qual no estic gens d'acord.

Has exercit alguna vegada?

Sóc advocat en exercici des de 2004. En l'actualitat comparteixo el bufet amb el meu fill, que també és advocat.

Quina feina de les dues t'agrada més?

Qualsevol treball que realitzi amb ganes i del que vegi fruit m'agrada. No vaig entrar en l'ensenyament per tenir cura d'adolescents que vénen a un Institut per força, sinó per instruir-los en la matèria de la qual sóc especialista, i en qualsevol altra que des de la meva formació com a persona pogués transmetre. I així va ser el meu treball i m'encantava fins que em van afectar les reformes polítiques de l'ensenyament. Crec que queda clar que avui dia m'agrada més exercir el Dret, encara que en algunes classes m'ho passo realment genial.

Què és més fàcil guanyar un cas o controlar una classe?

Actualment la majoria dels litigis, fins i tot algunes causes penals, s'acaben pactant. S'arriba a acords entre advocats que satisfan les parts. Si aquest acord no es produeix i s'arriba a litigar a la sala, llavors necessites tres coses per guanyar el cas:

la primera, tenir el millor dret, és a dir, tenir raó; la segona, usar la normativa idònia per demostrar que efectivament ho és; i en tercer lloc, seguir el procediment adequat amb els terminis i límits legals. Si és així mai hauries de perdre un cas. Si falla alguna cosa, llavors no és que guanyi el contrari, és que ho perds tu. Òbviament, el guanyar o perdre, doncs, només depèn de la posició que ocupis en cada cas. Respecte al control d'una classe, em sembla molt trist que alguns alumnes hi assisteixin amb l'única finalitat de boicotejar-la sense obtenir una resposta adequada per part dels seus mateixos companys que són els primers i principals perjudicats. El control disciplinari del professor hauria de ser un tema secundari, resta qualitat i temps a les seves explicacions i per tant perjudica els alumnes que volen aprendre i progressar. En un aula, l'important és sentir-se a gust i sintetitzar bé amb els alumnes, transmetent amb claredat els continguts que aquest dia corresponguin.

Què és més satisfactori, guanyar un cas o veure que els alumnes entenen l'assignatura?

Guanyar un cas, com he explicat abans, depèn de la posició que ocupis en ell i només depèn de tu o dels errors del contrari. L'èxit a l'aula és cosa de tots i sempre en positiu; per tant, òbviament, és més satisfactori el segon.

Vols afegir algun cosa més?

Sí, m'agradaria indicar que en aquests 25 anys de docència han passat per les meves aules molts alumnes. Molts d'ells viuen a la zona; alguns són ja fins i tot pares, oncles o germans grans dels actuals alumnes. A tots vull agrair-los la bona disposició que van mostrar per aprendre i assegurar-los que mai vaig sortir d'una d'aquelles classes amb la sensació del temps perdut. Que em sento molt orgullós quan un jove o una dona o un home fet i dret m'aborda per saludar-me: profe, se'n recorda de mi? Són aquestes les sensacions que fan gran la professió. És gratificant pensar que he contribuït amb alguna cosa al desenvolupament de la vida dels meus alumnes. En suma, pel simple fet que algú que va ser el teu alumne et recordi amb afecte després d'anys de no veure't, ja val la pena l'exercici d'aquesta professió. Guardo records meravellosos de la meva etapa docent tant a Còrdova com aquí. Tinc amics amb els quals al meu poble surto de marxeta, com dieu vosaltres, i de vegades, quan els seus fills senten les nostres converses, al·lucinen en sentir als seus pares explicar com eren les classes que jo els feia quan amb prou feines comptava amb 24 anys i alguns d'ells ja arribaven als 19.

En resum, l'exercici de la docència és el paradigma perfecte del que s'afirma en dir que l'important no és rebre, sinó donar.

Juan Fran Moreno

Altres festes d'arreu

*Els processos migratoris dels darrers anys han dut al nostre país comunitats amb cultures diferents a la nostra tradicional i avui conviuen amb nosaltres costums, tradicions i religions diferents, també al nostre Institut. En aquest article ens acostem a una de les festes més significatives del col·lectiu musulmà de les nostres aules, fonamentalment marroquí d'origen, el **Eid al-Fitr** (en àrab: عيد الفطر),*

L'Eid al-Fitr és una festivitat religiosa de la tradició islàmica. Abasta els tres primers dies del Shawwal, i significa la fi del Ramadà. La nit anterior al primer dia d'aquesta festa també es considera especialment benefactora per als creients. Al matí d'hora, la família, entesa en un sentit molt ampli, realitza diferents oracions i celebra un esmorzar que marca la fi del dejuni del mes més important per al món musulmà.

El dia és festiu amb caràcter general, els musulmans celebren aquesta festa estrenant roba nova. Els homes i dones usen vestimenta blanca, simbolitzant puresa. El dia sencer és celebrat pels creients visitant la família i els amics, i menjant els plats especials cuinats en aquesta ocasió. Tots es sentin junts. Per tradició els nens reben regals, les gratificacions i els dolços lliurats

pels seus éssers estimats com a símbol d'amor. La forma de desitjar una felicitat és pronunciant les paraules: *Eid Mubarak!*

I com se sap, el menjar que es presenta és el símbol de donar la benvinguda als convidats. Llavors en l'esmorzar es presenten tasses de te seguit per una varietat de dolços tradicionals del Marroc. El te ocupa un lloc molt important en la cultura del Marroc i és considerada una expressió artística. La cultura del te al Marroc es defineix per la forma i tradicions en la forma de servir el te, que sol ser servit juntament amb els aliments

El menjar típic en el dinar és el cuscús.

N'hi ha de diferents tipus segons com es prepari i això depèn de la regió. Però, els dos més coneguts són: cuscús amb set verdures i cuscús amb panses.

Boutaina El Alaoui

Anada al teatre

El dia **8 de novembre** del 2010, els alumnes de segon de batxillerat (a la fotografia) van anar a l'auditori de Catalunya Caixa per veure un espectacle basat en una antologia poètica castellana del segle XX .

L'obra va ser interpretada per dos actors (un noi i una noia). La noia interpretava Galatea, la bibliotecària, i el noi, Fèlix, el vigilant de la biblioteca. La història transcorre durant la nit, mentre tots dos anaven guardant els llibres i recitaven poemes de tot tipus, entre altres la fable de Polifemo i Galatea .

En el transcurs de l'obra els dos personatges parlaven de diferents temes i la noia s'aprofitava de la situació per recitar un poema idoni per cada tema. Quan va acabar l'obra van permetre que els alumnes fessin preguntes als actors, que van contestar totes les preguntes amb molt bona disposició .

Segons els alumnes, l'obra va agradar molt i va estar força bé.

I el dia **15 de desembre** van ser els alumnes de primer de batxillerat els qui van anar a veure *La Casa de que Bernarda Alba*, de Federico García Lorca, al Centre Cívic de Sant Pere i Sant Pau, representada per 4 actrius, que al final van presentar-se i van parlar de l'obra amb els espectadors. A destacar que les actrius van agrair al públic el seu bon comportament. L'obra va ser escrita el 1936, poc abans l'execució de Lorca i va ser estrenada a Buenos Aires, Argentina, el 1945.

Andrea Vargas i Jhonniifer Mendes

La castanyada

1300 EUROS MÉS A PROP DE ROMA

Els passats dies 28,29,30,31 d'octubre i 1 de novembre vam anar a vendre castanyes a Tarragona, concretament al carrer Cervantes-Lleida. Vam vendre les castanyes en paperines: una paperina costava 2,50 euros, 2 paperines costaven 4 euros i 3 paperines, 6,25 euros. Vam recaptar 1.300 €, un munt de diners en comparació amb altres anys, perquè la zona d'aquest any era una zona on passejava molta gent.

Durant aquests quatre llargs dies ens van passar algunes anècdotes que m'agradaria explicar. Un dia, un home que havia comprat castanyes el dia anterior, va plantar-se davant de la parada i sense saludar ni res, va dir de cop i volta: "quines castanyes més dolentes que veneu, sou uns estafadors", i sense afegir ni una paraula més ni esperar cap resposta, se'n va anar carrer amunt i ens va deixar amb un pam de nas. Nosaltres ens vam quedar parats. Al dia següent va succeir un altre fet molt més important: un home va demanar una paperina de castanyes, i ens va voler pagar amb un bitllet de 50 €, nosaltres li vam donar la paperina i el canvi. Però ens vam adonar que no ens havia pagat i que s'emportava també els 50 euros, llavors vam anar corrent darrere d'ell i finalment ens va donar els 50 €.

Juan Fran Moreno

A Londres, la ciutat màgica

Ha sigut un viatge molt emocionant en què crec que tots hem desconectat moltíssim, perquè estar a Londres és com estar en un conte. Tots els carrers ens impressionaven perquè són molt diferents del que veiem habitualment. Però sense dubte, el paisatge més bonic de Londres és el Big Ben amb el London Eye de fons.

habitualment. Però sense dubte, el paisatge més bonic de Londres és el Big Ben amb el London Eye de fons.

D'altra banda, la manera de viure d'allí és tan diferent a la nostra que ens va semblar molt curiosa. Per exemple, la gent anava menjant pel carrer o portava pentinats o robes extravagants, ja que allí ningú no jutja a ningú.

Quant al menjar, vam passar la setmana menjant "Fast Food" o plats ja preparats que venien al supermercat, ja que era el més econòmic. Potser aquesta va ser la pitjor part del viatge, però si volies menjar bé el preu se't disparava i això ja no ens interessava. Tot i

així, en el moment de comprar menjar o qualsevol altra cosa és quan realment practicàvem l'anglès. Recordo que els primers dies demanàvem una cosa i ens en donaven un altra. Així, per exemple, vam demanar un Nestea i el cambrer ens va portar un te calent. Però els últims dies ja estàvem acostumats a l'accent i ens atrevíem a parlar amb qualsevol persona i ja ho fèiem bastant bé.

En conclusió, per mi Londres és una ciutat màgica, on, almenys al centre, tots els edificis són preciosos i ens ho hem passat molt bé tots junts. De fet el primer dia que vam arribar ja estàvem pensant en quan tornariem perquè ens agradava absolutament tot. I esperem, que sigui el més aviat possible

Laura Plaza

Altres activitats

La primera setmana de desembre, es van fer a l'institut durant tota la setmana xerrades sobre la marató de TV3, jornada en què la televisió autonòmica dedica les 24 hores a programes per recaptar fons per al tractament de diverses malalties. Aquest any els diners aniran a parar a les lesions medul·lars i cerebrals adquirides. Primer ens van explicar els sistemes del cos que tenen a veure amb aquestes malalties i després ens van posar un vídeo en el qual una sèrie de persones explicaven les seves experiències després d'haver patit o estar patint algun tipus de lesió medul·lar. Enguany la Marató ha fet rècord de recaptació i s'ha acostat als set milions i mig d'Euros.

El 20 de desembre alguns agents de la policia autonòmica van venir a l'Institut per parlar amb els alumnes de 1r d'ESO. Els Mossos d'Esquadra van centrar les seves xerrades en **els riscos per als joves**, amb una clara orientació preventiva.

Durant l'última setmana del trimestre, s'ha realitzat al centre un **Taller sobre la violència de gènere** per als alumnes de 4t., organitzat per la Secretaria de Joventut en el marc del programa Salut Jove. Aquests tallers són imprescindibles. Recordem que a 17 de desembre hi ha hagut 70 víctimes mortals d'aquest tipus de violència durant l'any 2010.

També s'ha començat a desenvolupar durant el trimestre el programa **Coneix i decideix**, per combatre el fracàs escolar i evitar el prematur abandonament dels estudis.

Concert de Nadal

Com és tradicional, acabem l'any amb el concert de Nadal sota la direcció de la professora Montserrat Esporrín, a qui entrevistem.

Perquè es fa aquest concert?

Fem el concert de Nadal perquè els estudiants puguin tocar el que han après durant el primer trimestre del curs tot afegint-se a una tradició ben estesa aquí. Els concerts formen part del Nadal.

Quantes partitures s'interpreten i quins instruments intervenen al concert d'enguany?

En aquest concert interpretem 10 partitures, algunes d'elles tradicionals i d'altres de compositors clàssics com per exemple Mozart o Beethoven. Hem treballat nades a quatre veus amb flautes de diferent tessitura: soprano, contralt tenor i baixa. Com a novetat respecte a d'altres concerts, aquest curs hem estrenat nous instruments de percussió com són els xilofons, metal·lofons i carrillons cromàtics (fins ara només teníem els diatònics), i això ens permet poder tocar partitures en totes les tonalitats. També cal dir que hem pogut comprar els metal·lofons baixos, tant el diatònic com el cromàtic, i els posarem en escena el dia del concert. Enguany un grup d'alumnes de l'orquestra han preparat una coreografia de ball que ens oferiran després de l'audició. Finalment, tenim previst que el concert s'acabi cantant una nadala interpretada per l'orquestra i el públic.

Quants alumnes formen el conjunt?

Formen part de l'orquestra 30 alumnes des de primer d'ESO fins a primer de batxillerat. No es necessita que l'alumne sigui de assignatura de música.

Quan feu el concert sempre hi ha molta gent, estàs contenta amb la participació de públic?

A mi m'agrada que al concert vinguin molta gent de públic, però que sàpiguen respectar en silenci el treball d'un grup d'alumnes que s'han esforçat molt en la seva feina. També es molt important que com a

públic no solament vinguin els alumnes i professors sinó que ho facin també els familiars dels alumnes que formen part de grup. Això es una manera de re-

conèixer i valorar la feina que han fet.

Asisteixen molts pares a l'actuació dels seus fills?

Des que fem l'orquestra hem de dir que cada vegada participen més les famílies.

Quants de temps dura l'actuació?

L'actuació nor-

malment dura una mig hora.

Al llarg d'aquests anys has tingut algun problema o sempre surt tot bé?

Alguna vegada hem hagut de d'avisar algun alumne del públic, perquè a vegades interrompen parlant, però en general el públic es molt respectuós.

PROGRAMA DEL CONCERT 2010

"Joia en el món" (Haendel)
 "Non, non" (Mozart)
 "Wen die Hirten lobten sehre" (M. Praetorius)
 "Heil'ge Nacht, o geiBe du" (Beethoven)
 "Cançó de bressol" (Brahms)
 "La festa dels reis" (Llongueres)
 "Jingle Bell Rock" (Boothe)
 "Christmas together" (Cardell)
 "Santa Nit" (Gruber)
 "Jingle Bells" (Pop. USA)

INTÈPRETS

1r ESO: Helena Ávila- Walid Rifi- Sara Rodríguez- Pau Vargas
 2n ESO: Kevin S. Camacho- Nalié Hernández- Marcos López- Fouad Rifi
 3r ESO: Míriam Bofarull- Merltxell Canuto
 4t ESO: Juan C. De Bravo- Marc Gamero-Javier Mombiela- Albert Montes- Ismael Noda- Sara M. Pastor
 1r BAT: Soraya Dionisio- Rodrigo Espinoza- Merltxell Guinovart- Carlos Jiménez- Elena Martín- Jhonnifer Mendes- Irene Montiel- Cristina Navarrete- Agustine Ohakaba- Andrea Rodríguez- Ángeles Rodríguez-Alberto Vázquez

Jhonnifer Mendes

La Rambla de Ponent

La remodelació del carrer Riu Segre

El 14 de setembre va començar la segona part de les obres de la nova Rambla de Riu Segre al barri de Camp Clar, davant de l'Institut. Per aquest motiu s'han produït modificacions en el trànsit de la zona tant per a vehicles com per a vianants. Pel que fa al transport públic el recorregut de la línia 6 entre Camp Clar i Tarragona no varia però entre Tarragona i la terminal de Camp Clar inverteix el sentit al carrer Riu Siurana, que serà de pujada, i el carrer Riu Segre, que serà de baixada. També s'han suprimit dues parades de baixada a Riu Segre i s'ha habilitat una parada provisional al carrer Riu Llobregat.

En relació als vianants, es talla el pas en tot el tram esquerre de Riu Segre. S'han habilitat passos de vianants per creuar la Rambla a l'alçada del carrer Móra d'Ebre i carrer Gran Canària. També es podrà creuar pels passos de vianants existents a les rotondes (riu Llobregat i riu Besòs).

La futura Rambla de Ponent estarà acabada a principis de l'any 2011.

La nova via urbana tindrà una amplitud de 28 metres. L'espai comptarà amb una coca central, dues

voreres i dues calçades per als vehicles. La via unirà la N-340 amb la T-11, i tindrà una longitud d'un quilòmetre. Una de les novetats serà la major presència d'arbres, així com de zona verda. També es renovarà el mobiliari urbà. El pressupost de les actuacions és de 5,3 milions d'euros.

Pensada per als vianants

El regidor de l'Ajuntament, sr. Sanahujes s'explica: «Ara estem detectant que els cotxes circulen a massa velocitat pel barri. Li donarem un caràcter més urbà i més pensat per als vianants » i va indicar que espera que el nou espai «es converteixi en l'eix central del barri i que es converteixi en la Rambla de Ponent». També va reivindicar el paper de la

participació ciutadana per dur a terme la intervenció. «En principi, la nostra idea era la d'arreglar les voreres, però des de l'associació de veïns ens van apretar bastant per fer un lífting a Riu Segre. És una obra molt desitjada ».

Rodrigo Espinoza

Renovació parcial del Consell Escolar de l'Institut

El 24 de Novembre es van celebrar a l'Institut les eleccions per renovar parcialment el consell escolar. Hi estaven cridats pares, professors i alumnes, per escollir els seus representants. Al sector dels alumnes hi havia quatre candidats, per cobrir dues places, i dels 590 electors del cens van exercir el seu vot 426, això és un 72,20%. Van sortir elegides Sara Pastor i Sandra Pérez. Al sector dels pares hi havia dues candidates, per cobrir una plaça, i només va votar el 2,13% del cens. Va resultar elegida Montserrat Llauredó. I al sector dels professors hi havia 5 candidats, per cobrir tres places; va votar el 78,87% del cens i van ser elegits Montserrat Esporrín, Jordi Tiñena i Pere Pons.

Juan Fran Moreno

25 Aniversari de l'Hemeroteca de Tarragona

Amb motiu de l'aniversari s'ha publicat un llibre commemoratiu editat per Arola Editors, gràcies a la col·laboració de nombroses persones, entre elles, la de la professora de l'Institut Teresa Sánchez, que es fa ressò de les visites d'alumes del centre a l'Hemeroteca Biblioteca Municipal de Tarragona, que reproduïm íntegrament.

Dies a la ciutat

Què és una hemeroteca?

Hemeros, del grec, vol dir "dies"; teca, del grec, vol dir "capsa". Per tant, ja ho tenim: la capsa dels dies. D'aquí sorgeix l'autèntic significat de la paraula i concorda perfectament amb la tasca d'aquestes institucions que conserven la memòria del passat i de com es va viure des de les pàgines informatives que la van transmetre. Aquesta informació és bàsica quan es fa una visita amb alumnat d'ESO per tal que compreguin on van i què hi trobaran; la informació etimològica situa l'activitat sense gaire complicació, però el que sorprèn és que no en coneguin l'existència, de manera quasi general.

Quan ens vam plantejar la visita a la Biblioteca Hemeroteca Municipal de Tarragona, volia omplir aquesta mancança i introduir en la vida acadèmica de l'alumnat una institució cultural de referència, que podria

completar la seva formació i que, a més, suposaria una nova eina de coneixement per al desenvolupament del currículum dels estudiants: treballs de síntesi, projecte de recerca, treball de recerca. Val a dir que s'obria una porta que no es tancaria ja mai més, perquè en estudis futurs els hauria de ser molt profitosa. Cal precisar que encara no se sap qui són aquests alumnes i de quin centre provenen, i ja és l'hora d'aclarir-ho: són estudiants de secundària de l'IES Campclar que cursaven un crèdit variable que els acostava a la premsa escrita: "Treballem el diari". Durant un trimestre s'estudiaven els mitjans de comunicació, es feia periodisme a classe, com una expressió bàsica per a la fixació d'un estàndard acurat i es comptava amb un llibre d'estil, per tal de millorar la competència de la llengua escrita. Des de l'aula s'observaven les bones pràctiques i s'insistia en la necessitat d'una premsa rigorosa i veraç, i com a conclusió del crèdit es feia la visita a la redacció d'un diari, El Punt, que ens acollia i ens permetia fer de periodistes per un dia. Per l'amistat amb la M. Elena Virgili, se'ns va presentar l'oportunitat de visitar l'Hemeroteca, i sense pensar-ho ni un segon vam introduir-la en la pas-

sejada per la nostra ciutat. El grup de treball era reduït i es va mostrar molt interessat de conèixer la capsa dels dies. La M. Elena Virgili es va mostrar molt acollidora i va engrescar la curiositat dels adolescents.

En arribar van poder asseure's a les taules d'estudi, van fullejar materials i fotocòpies, prèviament seleccionats amb encert, des dels diaris més antics (només de notícies) fins a les capçaleres més consolidades. Van fullejar textos històrics de la ciutat: l'adveniment de la II República, l'acabament de la Guerra, la polèmica de l'escultura dels Despullats de Julio Antonio, de qui aquell mateix dia visitaríem l'exposició permanent al Museu d'Art Modern de Tarragona.

Tota aquella descoberta els va fer comprendre la necessitat de la premsa escrita com a eina d'un temps i com a testimoni de present-passat que s'ha anat fent: la premsa que és fugissera i efímera i construïa el passat amb la seva permanència a l'hemeroteca.

Voldria afegir que quan la M. Elena els va proposar buscar la portada del Diari de Tarragona del dia que van néixer va haver-hi una gran alegria. El grup es va organitzar en la recerca d'aquell document tan preuat, se'l van endur a casa com si fos un tresor, intentaven comprendre aquelles notícies, miraven els anunciants, la publicitat i la vida comercial, les pel·lícules que s'hi feien. Del silenci còmplice del principi es va passar al xiuxiueig i tothom confrontava el seu full i la seva història.

Fins aquí arriba el record d'aquelles jornades que es van repetir en d'altres ocasions, ja que amb el pas del temps alumnes del centre han fet treballs de recerca emprant els fons de l'Hemeroteca, han fet consultes per a treballs, han estat col·laboradors en pràctiques i sempre han trobat el caliu professional de la M. Elena i la Rosa. Des d'aquest full sincer vull agrair la seva amistat, la seva dedicació a la tasca de fer ciutat, de fer teixit ciutadà, d'obrir les portes de la ciutat als seus ciutadans i ciutadanes.

Teresa Sánchez

ESTAN SATISFETS AMB EL SEU COS ELS NOSTRES ESTUDIANTS?

En aquest número ens hem proposat continuar radiografiant l'institut. Quin grau de satisfacció en relació al seu aspecte físic tenen i què estan disposats a fer per canviar-lo?

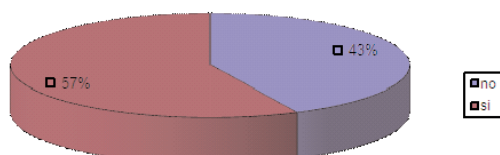
Fitxa tècnica de l'enquesta

Han estat enquestats tots els alumnes de Batxillerat del centre. 127 alumnes, 42 nois i 85 noies.

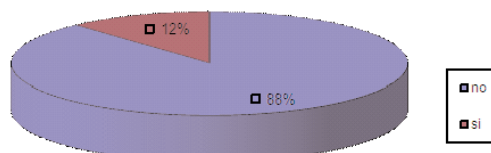
No s'agraden massa

Dels resultats de l'enquesta es desprèn que la majoria dels alumnes no estan satisfets amb el seu cos: un

Grau de satisfacció amb el cos. Nois

Grau de satisfacció amb el cos. Noies

73% ho afirmen davant del 27% que es declaren satisfets. Com era previsible, però, la preocupació per la pròpia imatge varia en funció del sexe dels

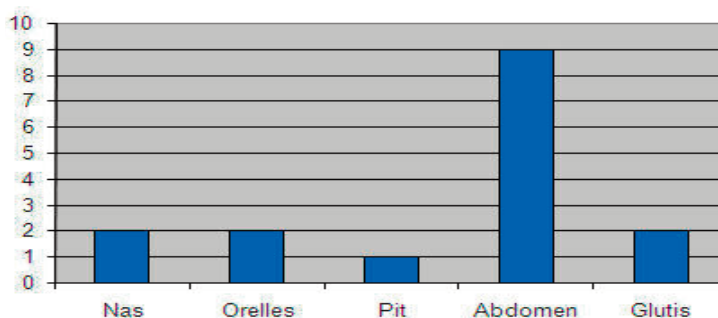
enquestats. Així, mentre que entre els nois s'observa un cert equilibri, lleugerament a favor dels que se senten satisfets (57%) davant dels que no n'estan (43%), les noies se senten aclaparadorament insatisfetes (88%) en front del 12% de satisfetes.

Amb quina part del cos se senten menys a gust?

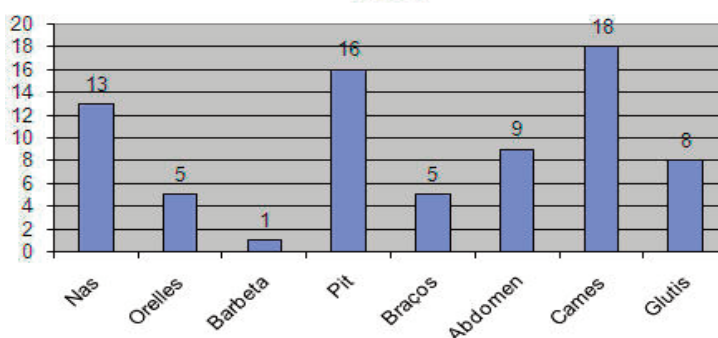
En general la majoria dels enquestats que que es declaren insatisfets mostren el seu disgust pel seu abdomen, les cames i el pit. Però també aquí les diferències entre nois i noies són clares, com no podia ser d'una altra manera.

En el cas dels nois, la preocupació fonamental està en l'abdomen (50%), mentre les altres parts del cos (nas, orelles, pit i glutis) tenen resultatst força moderats, que no ultrapassen l'11%. Les noies, en canvi, voldrien corregir majoritàriament les cames (24%), el pit (21%) i el nas (17%). I la part del cos que menys desagrada és la barbata (1.3%).

Part del cos amb què no estan a gust. Nois

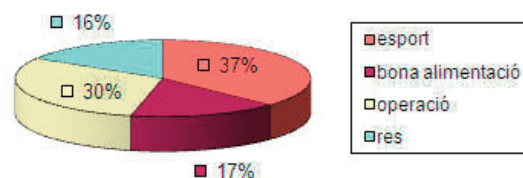
La part del cos amb què no estan a gust. Noies

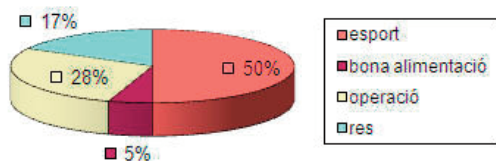
Què creuen que poden fer per millorar la seva imatge.

Com és lògic no hi ha una única resposta. Amb algunes diferències entre els nois i les noies, s'inclinen majoritàriament per fer esport i recórrer a la cirurgia estètica, i un percentatge d'un 16-17% per no fer res. A destacar, també que mentre un 17% de les noies també tenen en compte la dieta, entre els nois només un 5% considera la bona alimentació com un factor a tenir en compte.

Què poden fer per millorar. Noies

Què poden fer per millorar. Nois

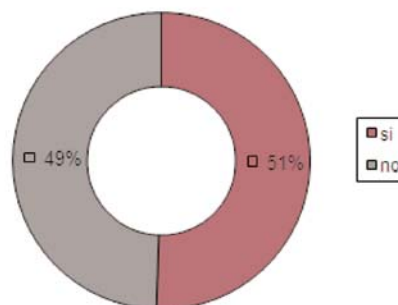

El més destacat

- El 88% de les noies i el 43% dels nois es declaren insatisfets amb alguna part del seu cos
- La part que més insatisfacció causa entre els nois és l'abdomen; entre les noies, les cames, el pit i el nas.
- El 51% estaria disposat a passar pel quiròfan

Estarien disposat a passar pel quiròfan?

En això les diferències entre nois i noies gairebé no existeixen i els enquestats es divideixen gairebé per la meitat.

Andrea Vargas i Boutaina El Alaoui

L'Opinió de l'expert

En la nostra societat el cos és un element clau de la identitat individual. En l'adolescència el cos canvia sense poder controlar-lo, pren formes i una identitat sexual, i entre els joves aquests canvis produeixen confusió, por i impotència. La corporalitat es constitueix com un instrument d'expressió de la personalitat. A més, el cos serveix per contactar amb l'entorn, i per tant, esdevé objecte de relació. En una societat en què es valora la imatge corporal i en una etapa en què la necessitat d'aprovació augmenta, la pressió per acostar-se al model dominant s'accentua, per no veure's rebutjat del grup d'iguals.

L'ideal corporal ha anat arrelant en la nostra societat fins al punt que s'ha acabat imposant d'una manera gairebé dictatorial. La perfecció corporal ha anat en detriment de l'experiència o vivència del propi cos; el culte al cos ha creat cossos sense paraules.

Nombroses investigacions demostren la relació directa entre la promoció del ideal estètic de cos prim i l'augment d'insatisfacció corporal en la població, majoritàriament femenina i jove. Aquesta associació que estar prim equival a salut augmenta la preocupació entre la població general i la necessitat de modificar el propi cos.

La imatge corporal és la forma com cadascú es valora a si mateix. Tots tenim qualitats úniques i habilitats especials. El 80 % del nostre cos ve marcat per la genètica i només el 20 % és relativament modificable. La premissa que el cos és «infinitament modelable» és en el que es basa gran part de la indústria de l'estètica i de l'alimentació per crear la falsa expectativa al consumidor que un té el cos que vol i que si el vol canviar ha de consumir els seus productes.

La forma com ens sentim influeix en allò que fem i també en la manera com ens veuen els altres. Quan ens sentim bé amb nosaltres mateixos actuem millor i desenvolupem tot el nostre potencial i totes les nostres habilitats.

Mostrar la diversitat corporal present a la societat ha de contribuir a evitar estereotips associats a l'aparença física. L'aspecte físic de les persones que apareixen als mitjans ha de representar totes les realitats presents a la societat i fomentar la diversitat real en contraposició a un únic cànon de bellesa associat a un cos prim. Els mitjans de comunicació adreçats a adolescents haurien de tenir una clara funció educativa i, per tant, hauria d'anar amb molta cura amb tot allò que pugui intervenir en el desenvolupament físic i psicològic dels joves.

Carmelo Moya

VIVIM AL MOMENT, PERÒ HEM DE PENSAR EN EL FUTUR

Josep Maria Farrús. Llicenciat en Filologia Catalana. Agent rural.

Quins anys vas estar a l'institut?

Vaig començar a estudiar a l'institut l'any 1986. Havia estudiat EGB a La Salle de Tarragona i, la veritat, el canvi va ser radical. Estava molt despistat, però des del primer moment em vaig sentir molt a gust a Campclar.

Treies bones notes?

Sí, però a mida que m'anava fent com a persona, el rendiment escolar anava disminuint. I així arribem al moment culminant l'any 1989, en què he de repetir 3r de BUP arrossegant Matemàtiques i Física i Química de segon curs. De vegades, ens deixem endur pel que és més fàcil i vivim al moment, però hem de pensar que també hi ha un futur, i finalment vaig despertar. Aconsegueixo acabar COU l'any 1991 i el juny d'aquest any supero les proves d'accés a la universitat amb una nota de 6,47.

Quins records guardes de l'institut?

Durant tots els anys que vaig ser a l'institut, a banda de ser millor o pitjor estudiant, vaig fer grans amistats, sempre vaig tenir una relació educada i cordial amb professors i professores, i vaig aprendre a anar pel món amb més seguretat. Encara recordo les festes que feiem a l'institut, les de dins i les de fora! Partides al futbolí, petons per aquí, petonets per allà...

Tens relació amb els companys de l'institut?

El primer any de l'institut vaig fer grans amistats, puc destacar-ne unes quantes: amb la Bàrbara Egea i la Lucía Cilleros a dia d'avui encara ens anem veient i trucant, i puc dir que l'etapa a l'institut també els va ser molt profitosa, van continuar estudiant i la vida els ha somrigut; també vaig conèixer el Miguel i l'amistat encara dura (per cert, després de l'insti va acabar dues carreres!); i per últim, fer referència al meu gran amic Cèsar Fortuny, l'amistat amb el qual ha durat tots aquests anys.

Quan vas sortir de l'institut què vas estudiar?

L'any 1991 em vaig matricular a la Universitat Rovira i Virgili per estudiar Filologia Catalana. La carrera durava 5 anys i si no m'equivoco tenia 5 assignatures per curs. Recordo que tenia molt de temps lliure i els dijous després de classe anava a nedar a la piscina de Campclar (tornava als orígens!). Aquell any de facultat no el vaig acabar d'entendre, no vaig aprovar gaires assignatures i vaig decidir plegar veles.

També és cert que durant aquell any el Cèsar i jo treballàvem de relacions públiques a la discoteca Pachá. Vam començar a Salou, després vam continuar a la Pineda Drink i finalment vam estrenar la novedosa Pachá Platja de la Pineda.

Més pendent de la festa, de la música, de les motos i de les noies, els estudis van quedar arraconats. Però en aquell temps encara no existia el concepte "ni-ni" i me'n vaig anar a fer la mili. Era el febrer de l'any 1993. Aquell mateix any, em torno a matricular a la URV estudiant Filologia Catalana i aquesta vegada arribo fins al final: ja puc dir que sóc llicenciat en Filologia Catalana.

Quins treballs més vas fer?

A partir d'aquest moment, treballo 6 mesos de professor de Llengua Catalana a l'Escola Residència l'Arboç i després també 6 mesos com educador en un centre de menors depenent de la Generalitat de Catalunya. I l'any 2001, després d'haver aprovat un concurs oposició, vaig entrar a treballar d'Agent Rural de la Generalitat de Catalunya amb un àmbit d'actuació al Baix Camp.

Estàs satisfet d'haver-ho fet?

Fins ara n'estic molt satisfet, i he de dir que precisament aquest any 2010 he aprovat els exàmens teòrics i físics per aconseguir

l'especialitat de prevenció d'incendis dins del Cos d'Agents Rurals. Aconseguir aquest treball no va ser gens fàcil: moltes hores d'estudi, preparació per a les proves físiques i no haver-me ensorrat en haver suspès el primer intent en la convocatòria de l'any 1999.

A que et dediques actualment?

Actualment, sóc el president de l'AMPA de l'escola Saavedra de Tarragona, on estudia el meu fill, també participo activament amb la dona i el meu fill fent castells amb els Xiquets de Tarragona; entre d'altres, intento sortir a córrer sempre que puc, vaig al gimnàs sovint i faig excursions a la muntanya: que no faltin!

Fent una mirada enrere, crec que totes les experiències viscudes a l'Institut de Campclar, escolars i extraescolars, m'han ajudat moltíssim a arribar on sóc ara.

Rodrigo Espinoza